

De zalige
JOSEMARÍA ESCRIVÁ
Stichter van het Opus Dei

VICE-POSTULATOR VAN HET OPUS DEI IN NEDERLAND

Jan Luykenstraat 52 - 1071 CS AMSTERDAM

Tel. : 020-671 58 37

Eindverantwoordelijke : C. van der Ploeg, pr.

Dit Informatiebulletin wordt uitgegeven met kerkelijke goedkeuring van de Congregatie voor de Heiligverklaringen.

ISSN 1383 - 3081

 Printed in Belgium, 1996.

INFORMATIEBULLETIN Nr. 16. AMSTERDAM

Twintig jaar geleden

De zalige Josemaría Escrivá de Balaguer werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Op 28 maart 1925 werd hij te Zaragoza tot priester gewijd.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij in Madrid, door God geïnspireerd, het Opus Dei, dat voor de gelovigen een nieuwe weg heeft geopend van heiliging midden in de wereld door middel van de uitoefening van het gewone beroepswerk en in de vervulling van de persoonlijke plichten in gezin en maatschappij. Zo is het Opus Dei als een zuurdesem van intens christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 begreep de zalige Josemaría Escrivá, met de genade van God, dat het Opus ook zijn apostolaat zou moeten ontwikkelen onder vrouwen; en op 14 februari 1943 stichtte hij het Priesterlijk Genootschap van het Heilig Kruis, onscheidbaar verbonden met het Opus Dei. Op 16 juni 1950 ontving het Opus Dei de definitieve goedkeuring van de Heilige Stoel; en op 28 november 1982 werd het opgericht als personele prelatuur, welke de kerkrechtelijke vorm was die door de zalige Josemaría Escrivá was gewenst en voorzien.

Met voortdurend gebed en boete, met de heldhaftige beoefening van alle deugden, met liefdevolle toewijding aan en een onvermoeibare zorg voor alle zielen en met een ononderbroken en onvoorwaardelijke overgave aan de wil van God, stimuleerde en leidde hij de uitbreiding van het Opus Dei over de hele wereld. Toen hij zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei reeds verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van verbondenheid met en achting voor de paus en de bisschoppen, die de zalige Josemaría Escrivá zelf altijd had beleefd.

De heilige Mis was de wortel en het middelpunt van zijn innerlijk leven. Hij was er zich diep van bewust dat hij kind van God was en leefde in de voortdurende tegenwoordigheid van de Drieëne God. Dit bracht hem ertoe om zich in alles zo volledig mogelijk te vereenzelvigen met Jezus Christus, een tedere en sterke devotie tot Onze Lieve Vrouw en de heilige Jozef te beleven, een doorlopende en vertrouwde omgang met de heilige Engelbewaarders te zoeken en zaaier van vrede en vreugde te zijn op alle wegen van de aarde.

Herhaaldelijk had de zalige Josemaría Escrivá zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de paus. De Heer heeft dit offer aanvaard en op 26 juni 1975 gaf hij op heilige wijze zijn ziel terug aan God, in zijn werkkamer te Rome.

Zijn lichaam rust in de Prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede — Viale Bruno Buozzi 75, te Rome — voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn geestelijke dochters en zonen en van ontelbare mensen die door het voorbeeld en de leer van de stichter van het Opus Dei tot God zijn gekomen. Het proces van zijn zalig- en heiligverklaring is op 19 februari 1981 in Rome begonnen. Paus Johannes Paulus II heeft op 9 april 1990 de heldhaftigheid van zijn christelijke deugden vastgesteld en keurde op 6 juli 1991 het decreet goed, waarin het wonderbaarlijk karakter wordt erkend van een genezing, die wordt toegeschreven aan zijn voorspraak. De stichter van het Opus Dei werd te Rome op 17 mei 1992 door Paus Johannes Paulus II zalig verklaard.

Voorpagina : de zalige Josemaría Escrivá de Balaguer in Caracas (Venezuela), op 11 februari 1975.

Rond het middaguur van 26 juni 1975 riep de Heer de zalige Josemaría Escrivá tot zich. Hij was zojuist naar Rome teruggekeerd vanuit Castelgandolfo, waar hij zijn ijver als priester rijkelijk had uitgestrooid tijdens een ontmoeting met zijn dochters van het Opus Dei. Terwijl hij zijn werkkamer binnenging om de laatste werkzaamheden van die ochtend af te handelen, hield het kloppen van zijn hart op.

Zijn heengaan was als het ware het sluitzegel van de weg naar heiligheid die, door God bewogen, de zalige Josemaría in de Kerk had geopend met de stichting van het Opus Dei, op 2 oktober 1928. Dank zij zijn prediking hebben mensen van alle rassen, standen en beroepen begrepen, dat de volheid van het christelijk leven ook verkregen kan worden door middel van de gewone bezigheden van de dag, wanneer men deze maakt tot gelegenheden van ontmoeting met God en van dienstbaarheid aan de mensen. Heel zijn leven lang, tot de laatste uren hier op aarde, heeft de zalige Josemaría met zijn voorbeeld de boodschap die hij had ontvangen bevestigd: in eenheid van leven het gebed doen samensmelten met het werk en met het streven om Jezus Christus bekend te maken; de plicht van iedere dag te vervullen door het hart in God te leggen en door het oprechte verlangen het licht van Christus onder alle mannen en vrouwen te zaaien.

Castelgandolfo. De laatste foto van de zalige Josemaría, anderhalf uur voor zijn heengaan naar de hemel.

De enorme mensenmassa die het Sint-Pietersplein vulde op de dag van zijn zaligverklaring deed de waarheid tastbaar worden van de woorden uit de pauselijke zaligverklaringsbrief, die in herinnering bracht hoe de zalige Josemaría « nieuwe horizons opende voor een diepere kerstening van de maatschappij ». Nu, twintig jaar na zijn dood, willen wij ons de vurige apostolische betekenis van zijn boodschap herinneren. Hetzelfde document onderstreept dat de Stichter van het Opus Dei « heel de reddende kracht van het geloof heeft getoond, zijn vermogen tot omvorming zowel van de mensen als van de structuren waarin de idealen en aspiraties van de mensen zich vormen. Hij begreep overduidelijk het onbegrensde apostolische vermogen dat vrij komt uit het gewone leven van de gelovigen, door de ijver voor het heiligen van het werk en het geheel van de gewone werkzaamheden ».

Wij mogen niet vergeten, dat heel de apostolische doeltreffendheid van de christen juist steunt op het innerlijke leven van gebed en boete, op onze vereniging met God. Daarvan geeft de zalige Josemaría Escrivá ons het voorbeeld, zoals het zojuist genoemde Decreet benadrukt : « De meest kenmerkende trekken van zijn persoon zijn niet slechts in zijn buitengewone gaven als man van actie gelegen, maar in zijn gebedsleven en in zijn volhardende ervaring van éénwording, die hem tot een rondtrekkend contemplatief maakte. Trouw aan het charisma dat hij had ontvangen, was hij het voorbeeld van een heldhaftigheid die in de meest dagelijkse situaties tot uiting kwam: in het voortdurend gebed, in de versterving, ononderbroken "als het kloppen van het hart", in de constante tegenwoordigheid van God, die hem in staat stelde de toppen te bereiken van vereniging te midden van het geraas van de wereld en de intensiteit van een arbeidzaamheid zonder adempauze ».

De heilige vader paus Johannes Paulus II roept onverminderd alle christenen op tot die nieuwe evangelisatie, die een alijdurende taak van de Kerk is. In de zalige Josemaría hebben wij een voorbeeld om inspiratie op te doen en een machtig voorspreker aan wie wij ons streven om Christus tot iedere man, tot iedere vrouw, tot heel de mensheid te brengen, kunnen toevertrouwen. Zoals Mgr. Alvaro del Portillo ons ter overweging gaf in zijn preek tijdens de heilige Mis op 21 mei 1992 :

« De verheffing tot de altaren van de zalige Josemaría vertegenwoordigt als het ware het begin van een nieuwe verbreding van de kerkelijke zending waartoe de Heer hem had uitverkoren. De universaliteit van de taak waartoe de Heer hem riep — te verkondigen dat alle aardse werkelijkheden een weg naar heiligheid zijn — is op plechtige en tastbare wijze onderstreept. Zijn zaligverklaring is voor alle christenen *een hernieuwde oproep tot heiligheid*, een nieuwe reden tot hoop, een voorbeeld van trouw en volgzzaamheid aan God in de vervulling van het dagelijks werk ».

Schilderij van Onze Lieve Vrouw dat de laatste liefdesgroet kreeg van de zalige Josemaría, enkele ogenblikken vóór zijn overlijden.

ENKELE TEKSTEN UIT DE GESCHRIFTEN VAN DE ZALIGE JOSEMARÍA ESCRIVÁ OVER DE VROUW

Wat aan het offer zin geeft is de liefde. Elke moeder weet wat het betekent zich voor de kinderen op te offeren, niet alleen maar een paar uur van de dag aan ze te besteden, maar zich een leven lang aan hun welzijn te wijden. Je gedurende je hele leven op je medemensen oriënteren en zo'n gebruik maken van de dingen dat je de anderen altijd iets kunt geven. Dat zijn heel concrete aspecten van de armoede die garanderen dat je echt onthecht bent.

Voor een moeder is het niet alleen van belang zelf zo te leven, maar ook haar kinderen in deze geest op te voeden. Ze moet in hen het geloof, de optimistische hoop en de liefde aanwakken; hun leren hun egoïsme te overwinnen en edelmoedig een deel van hun tijd te besteden om minderbedeelde mensen te helpen door aan hun leeftijd aangepaste taken uit te voeren, waardoor de zin van menselijke en goddelijke saamhorigheid tot uiting komt.

Kort samengevat: ieder moet in het leven zijn roeping vervullen. Het beste voorbeeld van armoede zijn voor mij altijd deze vaders en moeders van kinderrijke en arme gezinnen geweest, die helemaal voor hun kinderen leven, die met hun inspanning en doorzettingsvermogen, vaak zonder ook maar één woord over de moeilijkheden te uiten, het gezin vooruit helpen, er een blij thuis van maken, waarin allen leren beminnen, dienen en werken. (*Gesprekken met Mgr. Escrivá, nr. 111*).

Het is de taak van de miljoenen christenen in de hele wereld om Christus in alle menselijke activiteiten binnen te leiden door met hun leven te getuigen dat God alle mensen liefheeft en wil redden. De beste en belangrijkste manier om aan het leven van de Kerk deel te nemen is dus om dáár helemaal christen te zijn, waar het leven, de menselijke roeping, hen geplaatst heeft. En dit wordt tevens voorondersteld als eerste vereiste voor elke andere vorm van medewerking.

Met ontroering gaan mijn gedachten uit naar zoveel christenen, mannen en vrouwen, die in alle eenvoud hun dagelijkse leven leiden en daar, misschien zonder het zich specifiek voor te nemen, trachten de wil van God te vervullen. In die christenen het besef te wekken van de grootsheid van hun leven; hun te openbaren dat dit schijnbaar onbelangrijke eeuwigheidswaarde bezit; hen te leren met meer aandacht naar de stem van God te luisteren die via de concrete omstandigheden en gebeurtenissen van het leven tot hen spreekt: dat is wat de Kerk tegenwoordig dringend nodig heeft, waartoe God aanspoort.

Het is de taak van de christen de hele wereld van binnenuit te kerstensen en zo te laten zien dat Jezus Christus de hele wereld verlost heeft. En aan die taak neemt de vrouw deel in het gezin en bij alle andere door haar ondernomen activiteiten op een wijze die aan haar eigen is en die haar mogelijkheden laat ontplooiën en tot bloei brengen.

Het allerbelangrijkste is dus dat de vrouw naar God gericht leeft en dat ze als Maria — vrouw, maagd en moeder — het *fiat mihi secundum verbum tuum* (Luc 1,38) uitsprekt, het mij geschiede naar uw woord. Want daarvan hangt onze trouw aan onze persoonlijke roeping af, die uniek en niet overdraagbaar is en die ons tot medewerkers maakt van het heilswerk dat God in ons en in de hele wereld verwezenlijkt. (*Gesprekken met Mgr. Escrivá, nr. 112*).

Voor mij is er geen enkele geldige reden om, als er sprake is van de leek — van zijn apostolische taak, zijn rechten en plichten, enzovoort —, met betrekking tot de vrouw enig onderscheid te maken of te discrimineren. Alle gedoopten, of het nu mannen of vrouwen zijn, bezitten zonder onderscheid dezelfde waardigheid, vrijheid en verantwoordelijkheid van de kinderen Gods. Zoals reeds sint Paulus aan de eerste christenen leerde, bestaat er in de Kerk deze radicale en fundamentele eenheid: *Quicumque enim in Cristo baptizati estis, Christum induistis. Non est Judæus, neque Græcus; non est servus, neque liber; non est masculus, neque femina* (Gal 3, 26-28); er is geen verschil meer tussen Jood en Griek, tussen slaaf en vrije, tussen man en vrouw.

Afgezien van het juridische vermogen om de heilige wijdingen te ontvangen — hier dient naar mijn mening om velerlei redenen, ook op gronden van het positieve goddelijke recht, een onderscheid gehandhaafd te blijven — moeten aan de vrouw in de wetgeving, het interne leven en de apostolische activiteiten van de Kerk dezelfde rechten en plichten toegekend worden als aan de man. Dit houdt dus in het recht om apostolaat te doen, verenigingen op te richten en te leiden, in alles wat het welzijn van de Kerk aangaat vrij en op verantwoorde wijze de eigen mening te uiten enz. (*Gesprekken met Mgr. Escrivá, nr. 14*).

De vrouw dient haar eigen persoonlijkheid te ontwikkelen zonder zich door een naïeve zucht tot nabootsing te laten leiden, die haar in het algemeen gemakkelijk in een toestand van ondergeschiktheid zou doen geraken en die haar oorspronkelijke mogelijkheden onbenut zou laten. Als zij zich goed vormt in een persoonlijke zelfstandigheid en authenticiteit, zal zij in staat zijn om haar werk en elke taak waartoe ze zich geroepen voelt, met succes te vervullen. Haar leven en haar werk zullen pas dan echt constructief, vruchtbaar en zinvol zijn (...) Als ze trouw is aan haar menselijke en goddelijke roeping kan en zal elke vrouw de volheid van de vrouwelijke persoonlijkheid verwezenlijken. (*Gesprekken met Mgr. Escrivá, nr. 87*).

Voor mij is het werk van een dochter van mij in het Opus Dei die beroepsmatig in de huishouding werkt van evenveel betekenis als dat van een dochter van mij die een adellijke titel heeft. In beide gevallen interesseert het mij alleen maar in hoeverre beiden hun werk gebruiken als middel en gelegenheid om zichzelf en anderen te heiligen. Van meer betekenis is het werk van die vrouw, die zich in haar bezigheden en in haar staat heiliger wordt en die de haar door God opgedragen taak met meer liefde vervult.

Voor God zijn een vrouwelijke hoogleraar, een hulp in de huishouding, een secretaresse, een fabrieksarbeidster of een boerin van precies dezelfde betekenis. Voor God is iedere ziel gelijk. Het enige verschil is dat de zielen van eenvoudige mensen vaak mooier zijn. Zielen zijn altijd aangenaam aan God als ze op intieme wijze omgaan met God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. (*Gesprekken met Mgr. Escrivá, nr. 109*).

De vrouw is taaier dan de man, en trouwer in het uur van het lijden. — Maria Magdalena en Maria van Klopas en Salome!

Wat zou men met een groep dappere vrouwen als deze, innig verbonden met de Moeder van Smarten, aan apostolaat kunnen doen in de wereld! (*De Weg, nr. 982*).

Zijn laatste katechesereizen

Voor de zalige Josemaría was 1975 het jaar van de definitieve ontmoeting met de Heer. Het was ook het jaar van zijn gouden priesterjubileum. En 1975 was getuige van een katechesereis die hem door een deel van het Amerikaanse continent voerde, gedreven door een vurige liefde voor de Kerk en de mensen.

Het was niet de eerste keer dat hij naar Amerika reisde. Reeds in 1970 had hij zich in Mexico in een gebed vol geloof voor de voeten van Onze Lieve Vrouw van Guadalupe geworpen en door zijn prediking duizenden mensen in liefde tot God doen ontbranden. En van 22 mei tot 31 augustus 1974 was hij door Brazilië, Argentinië, Chili, Peru, Ecuador en Venezuela getrokken en had daar overal waar hij voorbijkwam de vreugde om het christen-zijn opgewekt en vrede en zin voor het bovennatuurlijke in de harten gezaaid. Welk een stuwkracht

voor het christelijke leven van zovele vrouwen en mannen!

De reis van 1974 had hij niet kunnen afmaken: hij had ze moeten onderbreken, omdat zijn gezondheid het niet toeliet deze inspanning nog langer te laten voortduren. Maar het voornemen om de reis te vervolgen was iets dat vast stond en waarnaar hij hevig verlangde. **Ik heb geen tijd meer, want dit heeft zich allemaal in snel tempo voltrokken**, zei hij in Venezuela op de vooravond van zijn vertrek, **en ik moet weer naar Europa gaan; maar ik kom meteen... Dan kom ik zonder haast. En dan zal ik aan iedereen zoveel tijd besteden als hij graag wil. Dat is dus afgesproken, niet waar? Afspraak van een Aragonees!** (1). Deze woorden gingen in dubbele zin in vervulling: door de reis die hij het jaar daarna inderdaad kon maken, en door zijn afspraak en bescherming vanuit de hemel, vanaf enkele maanden daarna.

Tijdens een bijeenkomst in het Ciudad Vieja centrum, in Guatemala, op 19 februari 1975.

In januari 1975 was zijn gezondheidstoestand voldoende verbeterd. Zoals het jaar tevoren vroeg hij ook nu de doktoren naar hun mening. Zij wogen het vóór en tegen af van de apostolische reizen die hij in de maand februari dacht te ondernemen naar Venezuela en Guatemala.

Op 29 januari vertrok hij van Rome naar Madrid en op 4 februari zette hij de reis voort naar Caracas. Om meer dan één reden wilde hij wederom naar Venezuela gaan: om de belofte dat hij zou terugkomen in te lossen; het verlangen om de honderden dochters en zonen die het Werk in Amerika verkregen had te ontmoeten; zijn onstuitbare apostolische ijver... Maar in laatste instantie reisde hij naar Caracas, omdat hij begreep dat dit een wens van de hemel was. Aldus vertolkte het tot de Vader een van zijn dochters die, enkele dagen na zijn aankomst, tot hem zei:

— Vader, welk een voorzienigheid van God is het toch, dat wij u hier hebben!

En de Stichter van het Werk bevestigde deze overtuiging:

— **Wij zijn hier niet toevallig, niet zomaar samen, maar omdat God onze Heer mij deze vreugde heeft willen schenken** (2).

Het programma dat men had voorbereid — werkvergaderingen, bijeenkomsten met duizenden mensen, bedevaarten naar

De zalige Josemaría in Guatemala, met een groep diocesane priesters, op 18 februari 1975.

Mariaheiligdommen, ontmoetingen in Centra van het Opus Dei, gesprekken met afzonderlijke personen en gezinnen — was intensief, maar toch niet al te overladen. Maar als men zou denken, dat de zalige Josemaría in welk van deze activiteiten ook op zijn energie zou beknibben, dan zou men het onmogelijke denken. Ook nu zou zich gaan herhalen wat tijdens vorige reizen was geschied. Men hoeft maar te lezen wat in het dagboek van Altoclaro — Altoclaro is het bezinningshuis waar de zalige Josemaría tijdens zijn verblijf in Venezuela vertoefde — op 11 februari staat opgetekend. Op die dag waren de bijeenkomsten met grote groepen mensen reeds begonnen: « Onze Vader geeft zich helemaal over aan de zielen, aan de mensen; hij geeft zich meer dan overvloedig aan hen, met een diepe en opgewekte geest en met een jeugdige kracht die geen einde kent. Maar als de spanning van de bijeenkomst voorbij is, kan men van het gezicht van de Vader aflezen welk een inspanning hij geleverd heeft » (3).

Degenen die bij hem in de buurt verkeerden zagen hoe de Vader in snel tempo zijn levenskracht begon te verliezen, maar hij schudde alle vermoeidheid met bovennatuurlijke argumenten van zich af. Zijn lichamelijke kracht nam af, maar zijn vuur en enthousiasme droegen zijn geloof over op zijn toehoorders: **In Venezuela en vanuit Venezuela dienen vele grootse dingen te geschieden — zei hij tot een groep meisjes —, en daarvoor zijn jonge, brandende harten nodig, heldere hoofden, sympathieke en geweldige mensen, zoals mijn dochters en de vriendinnen van mijn dochters zijn. Laat eens zien of jullie willen..., want God wil het wél! Vooruit, leg jullie gemakzucht af...!** (4).

En uit een ontmoeting met mensen van alle leeftijden en maatschappelijke klassen stammen de volgende woorden: **Kinderen, dat ignem veni mittere in terram !, vuur op aarde ben Ik komen brengen, moet onze ziel in brand zetten. En we moeten vastberaden zijn, absoluut vastberaden, om tot de Heer te zeggen: ecce ego quia vocasti me !, hier ben ik !, want Gij hebt mij geroepen om christen te zijn. Als huisvader ? Als kind in het gezin ? Als kind in het gezin. Als huismoeder ? Als huismoeder.**

der. Maar wel vuur ontstekend aan alles wat je aanraakt. Als jullie geen vuur ontsteken aan alles om je heen, dan zullen jullie zelf domweg opbranden, en alleen maar wat as nalaten in plaats van een gloed van licht en warmte (5).

Bij aankomst in Caracas had hij geen gelegenheid de hoofdstad te bekijken, omdat men vanaf de luchthaven rechtstreeks naar de heuvels die naar Altoclaro voeren reed. Op het traject zag hij enkele zeer armoedige huizen die, zoals in vele grote steden, overal aan de stadsrand liggen. Nog geen twintig uur nadat hij geland was, drong hij bij zijn kinderen erop aan, ter verbreding van hun apostolisch gezichtsveld: **Ik heb niets van Caracas gezien, maar toen ik hierheen kwam, heb ik vanaf de weg die ellendige krotwoningen gezien. In het Opus Dei is plaats voor allen [...]. Het Werk is voor iedereen. En jullie moeten uittrekken tot hen die geld hebben en tot degenen die niets bezitten** (6).

De agenda van zijn werkzaamheden werd op de normale wijze afgehandeld. Op 15 februari verliet hij Venezuela en vertrok naar Guatemala. Op de luchthaven stonden de Kardinaal-Aartsbischop van Guatemala

en de Consiliarius van het Opus Dei in Midden-Amerika hem op te wachten. Zij werden als eersten omhelsd, nadat hij uit het vliegtuig was gestapt. « De Kerk in Guatemala is zeer verheugd u in haar midden te hebben, Vader » (7), zo begroette hem de Kardinaal. Men had meer dan voldoende tijd gehad om zijn komst voor te bereiden. In Guatemala stroomden mensen samen van het Opus Dei, vrienden, medewerkers en vele anderen uit naburige landen als Costa Rica en El Salvador, en zelfs uit verder gelegen gebieden, zoals Colombia, de Verenigde Staten en Canada. Men koesterde hoge verwachtingen, want men hoopte vurig hem te kunnen zien en zijn onderricht te aanhoren. Ook de Vader verlangde naar een ontmoeting met deze mensen om hen in het geloof te bevestigen. In een exemplaar van de eerste uitgave van "De Weg" schreef hij de volgende dag: **Voor mijn dochters en zonen van Guatemala een liefdevolle zegen : met de blijdschap, dat ik nu — eindelijk ! — in dit gezegend land mag zijn. — Guatemala, 16 februari 1975. Mariano** (8).

Juist op de 16de begonnen de vergaderingen met verschillende groepen. Op de 18^{de}

De Stichter van het Opus Dei tijdens een bijeenkomst in Altoclaro, Venezuela, op 9 februari 1975.

was hij in de ochtenduren bij een grote groep diocesane priesters. **Ik heb veel zin om te leren**, zei hij hun voordat hij met hen begon te spreken (9). In de namiddag bezocht hij Altavista, het bezinningshuis, waar hij — in het Mariakapelletje — het beeld van de Onze Lieve Vrouw van de Karmelberg zegende. Deze naam was gekozen « ter herinnering aan de zus van onze Vader, Carmen, die samen met de grootmoeder de apostolaatstaken van het Werk op edelmoedige en onbaatzuchtige wijze wist te steunen en te onderhouden ». De zegening werd vastgelegd op een gedenksteen, waarop deze woorden staan vermeld (10). In het Opus Dei noemt men de ouders van de Stichter vertrouweljk grootvader en grootmoeder.

De 19de februari was de naamdag van Don Álvaro del Portillo, de toenmalige Secretaris-Generaal van het Opus Dei. Hij volgde in 1975 de zalige Josemaría op. Hij overleed op 23 maart 1994. De zon scheen fel en de zalige Josemaría voelde de kracht van de stralen. Iemand vroeg hem:

— Wat moet men doen om zo trouw te zijn als Don Álvaro? Er brak een daverend applaus los, waarbij de Vader zich aansloot.

De Stichter van het Opus Dei spreekt een groep van zijn zonen in Guatemala toe, op 19 februari 1975. Dit was de naamdag van Don Álvaro del Portillo.

Die avond openbaarde zich bij de zalige Josemaría een begin van bronchitis, gepaard gaande met heesheid en koorts, alsmede een diepe vermoeidheid, waardoor hij zich gedwongen zag de bijeenkomst van de 20ste en de daarop volgende dagen op te schorten. Het was meer dan twijfelachtig, dat hij zou kunnen herstellen. Nu was hij echt **helemaal uitgeperst, als een citroen**, zoals hij zelf zo vaak zei. Er werd besloten naar Europa terug te keren.

Zoals hij steeds gedaan had, aanvaardde de zalige Josemaría Gods wil: **Kinderen, ik ben erg tevreden over het werk dat in deze landen verricht wordt. We zullen op de ingeslagen weg moeten voortgaan. Het heeft me erg veel gespeten, dat ik niet bij jullie kan zijn. Geduld! In het begin was ik bedroefd; nu ben ik blij. Ik heb alles aan de Heer opgedragen voor het werk in Midden-Amerika. In het nabuurland voelde ik me nog uitstekend en ik ben hier gekomen met de droom vele mensen te kunnen spreken. Maar God heeft het niet toegelaten. We bieden het Hem met vreugde aan** (11).

Voor allen betekende dit een diepe teleurstelling. Hele gezinnen waren dagen tevoren op weg gegaan, geen inspanning was hun te veel geweest; zij waren vol verlangen de Vader te zien en te horen. Wie zou hen troosten? En toch, toen de eerste reactie van leed voorbij was, konden allen het in een bovennatuurlijke geest aanvaarden en verloren zij niet hun vreugde. Op de dag van zijn vertrek, 23 februari, stroomden duizenden mensen uit Guatemala naar de luchthaven om hem hun liefde te betuigen en zijn zegen te ontvangen. Don Josemaría was zeer ontroerd. Op de startbaan zegende hij nog de menigte, op aandringen van de Kardinaal, en toonde hij de Heer zijn drang naar heiligheid.

(1) AGP (Algemeen Archief van de Prelatuur), RHF (Historisch Register van de Stichter), D-20771, p. 640.

(2) AGP, RHF, D-20772, p. 56.

(3) *Dagboek van Altioclaro*, 11-II-1975.

(4) AGP, RHF, D-20777, p. 148.

(5) AGP, RHF, D-20772, pp. 70-71.

(6) *Dagboek van Altioclaro*, 5-II-1975.

(7) AGP, RHF, D-20772, p. 225.

(8) *Ibidem*, p. 240.

(9) *Ibidem*, p. 253.

(10) Vgl. *ibidem*, p. 272.

(11) *Ibidem*, p. 325.

Onder zijn geestelijke impuls

METRO ACHIEVEMENT CENTER

Chicago

Tien jaar geleden begonnen de activiteiten van het *Metro Achievement Center*, een opvoedingscentrum voor meisjes uit de maatschappelijk minst ontwikkelde zone van Chicago.

Wanneer hij over de christelijke vorming van de vrouw sprak, was de zalige Josemaría gewoon de noodzaak te onderstrepen van het bevorderen van de ontwik-

keling van de vaardigheden en talenten, die ieder van hen bezit, en tegelijkertijd van het vergroten van haar vermogen tot overgave aan de ander, van de geest van dienstbaarheid, de aandacht voor de zwaksten en meest behoeftigen, enz.: allemaal aspecten van de christelijke roeping, tot de beleving waarvan de vrouw geroepen is overeenkomstig haar persoonlijkheid.

In *Gesprekken* heeft hij geschreven: **De vrouw is geroepen om het gezin, de burgermaatschappij, de Kerk te dragen, een kernmerkend iets dat haar eigen is en dat alleen zij kan geven: haar fijngevoelige tederheid, haar onvermoeibare edelmoedigheid, haar**

In Metro helpt men de ouders om actief deel te nemen aan de opvoeding van de kinderen.

liefde voor het concrete, haar scherpte van inzicht, haar intuïtievormen, haar diepe en eenvoudige vroomheid, haar vasthoudenheid... Vrouwelijkheid is niet authentiek als zij niet de schoonheid van deze onvervangbare inbreng bemerkt en deze niet in het eigen leven opneemt. Iedere vrouw op haar eigen weg, in trouw aan haar menselijke en goddelijke roeping, kan en zal daadwerkelijk de volheid van de vrouwelijke persoonlijkheid verwezenlijken (1).

Zich inspirerend op de noodzaak — die een fundamentele plaats in de geest van de zalige Josemaría inneemt — om het menselijke en het goddelijke in de opvoedingstaak te verenigen, en als antwoord op een dringende maatschappelijke nood, startte in 1985 een groep van opvoeders en beroepskrachten aan dit opvoedingsprogramma voor meisjes in wijken, waar geweld, instabiele huwelijken, drugsgebruik enz. gebruikelijke verschijnselen zijn.

De activiteiten van *Metro* hebben tot doel de leerlingen te helpen bij het verkrijgen van een vorming die niet alleen de ontwikkeling van de verstandelijke vermogens behelst, maar ook — en als onontbeerlijke basis — de verwerving van en groei in de menselijke en christelijke deugden. De leerlingen ontdekken aldus de waarde van het leven en de vreugde die men verkrijgt als vrucht van de inspanning om een werk tot

Leerlingen van de high-school tijdens een praktijkles.

Terwijl zij zich voorbereiden op de universiteit, verwerven en vergroten de leerlingen de menselijke en christelijke deugden.

stand te brengen dat in dienst is gesteld van God en van de ander.

Metro bereikt dit doel middels een driedovoudige doelstelling.

In de eerste plaats het bevorderen van de inzet voor de studie, de vorming van het karakter en de christelijke houding van dienstbaarheid door middel van een uitgebreid scala van educatieve activiteiten.

Tegelijkertijd het kweken van een hechte relatie met de ouders van de leerlingen, door hen te helpen actief deel te nemen aan de opvoeding van hun dochters. *Metro* biedt lessen, ontmoetingen, bijeenkomsten voor gezins- en persoonlijke oriëntatie die erop gericht zijn de vormingskwaliteiten van de ouders te verstevigen en hun taak als eerste opvoeders in het gezin te versterken. Men geeft hun raad in de diverse concrete aspecten van de vorming van hun kinderen, van informatie over studiefinancieringsmogelijkheden tot suggesties over de wijze om een opvoedingssfeer in het huisgezin te scheppen.

Tenslotte bevordert *Metro* de medewerking van honderden vrijwilligers, beroepskrachten en studentes van de universiteiten; hun wordt de kans geboden hun tijd en kennis beschikbaar te stellen voor arme mensen en gezinnen. De vrijwilligsters komen

wekelijks naar het Centrum om op de leerlingen te passen als mentrices, culturele uitstapjes met hen te maken, sport- en spelactiviteiten te begeleiden, enz. In *Metro* beschikken zij over verscheidene mogelijkheden — lessen, werkgroepen, geestelijke retraites enz. — om zich te vormen en zó doeltreffender te kunnen antwoorden op de specifieke noden van de leerlingen.

Metro werkt met meisjes in de leeftijd van 9 tot 17 jaar en biedt drie programma's:

— *One on One* (persoonlijk mentorship) voor meisjes van 9 tot 11 jaar. Onder de 44 uitgekozen programma's werd dit tot model verkozen door de *International Youth Foundation*. Het betreft een plan tot algehele persoonlijkheidsvorming, dat naast het opwekken van goede studiegewoonten praktische doeleinden ontwerpt ter verwerving van de christelijke deugden.

— *Achievement Program*, voor meisjes van 12 en 13 jaar, ter voorbereiding op de *High School* en tegelijkertijd ter verzekering van hun persoonlijke rijping. Dit programma vindt plaats in twee bijeenkomsten per week tijdens het schooljaar en vijf intensieve weken in de zomermaanden. De leerlingen krijgen les in wiskunde, Engels, kunst, karaktervorming. Elke leerling kan rekenen op de hulp van een mentrix.

— *College Orientation Program*, voor meisjes op de *High School*, die naar de universiteit willen gaan. De academische cursussen worden aangevuld met dienstverlenende activiteiten die de leerlingen uit verschillende sectoren kunnen uitkiezen: het oppassen over kleine meisjes, ouderen of zieken in een ziekenhuis bezoeken, gemeenten of parochies helpen, enz.

Metro begon zijn werkzaamheden met 40 meisjes tijdens een zomerprogramma dat gehouden werd in een ruimte die in een winkelcentrum was gehuurd. In deze tien jaar is het Centrum aanzienlijk gegroeid. Momenteel nemen meer dan 600 leerlingen aan de verschillende programma's tijdens het schooljaar en de vakantie deel. Over enkele maanden zal *Metro* gaan verhuizen naar een nieuw, ruimer gebouw, beschikbaar gesteld door *Midtown Educational*

Honderden vrijwilligers komen zich wekelijks vormen en de leerlingen helpen.

Foundation, de instelling die *Metro Achievement Center* beheert. Deze vestiging zal het mogelijk maken veel meer leerlingen, die nu nog op de wachtlijst staan, toe te laten en nieuwe programma's voor ouders en opvoedsters te vervaardigen.

Dank zij de edelmoedige medewerking van velen is *Metro* een instrument in dienst van de vorming van vele kleine en opgroeiende meisjes en moeders geworden. Zoals de zalige Josemaría in *De Kruisweg* schreef: **Denk eerst aan de anderen. Zo zul je door de wereld gaan, weliswaar met fouten — dat is onvermijdelijk —, maar toch een spoor van goede daden achterlatend (2).** Zich inspirerend op deze les, leert men in *Metro*, dat men het geluk alleen kan vinden, als men leert liefhebben en zich overgeven aan edelmoedige dienstbaarheid aan de ander.

(1) Gesprekken met Mgr. Escrivá de Balaguer, nr. 87.

(2) *De Kruisweg*, XIV Statie, nr. 4.

Men schrijft ons...

HIJ STUDEERT THANS AAN HET SEMINARIE

Op uitnodiging van de pastoor, met wie ik bevriend ben, heb ik op 11 juni jl. de traditionele maandelijkse bedevaart in zijn parochie geleid.

In zijn kerk liggen altijd *Informatiebulletins* en vele mensen richten zich in hun noden tot de zalige Josemaría Escrivá, en zij hebben vele genaden ontvangen.

De pastoor vertelde, dat zich onder de aanwezigen een gezin bevond, dat dertien jaar geleden op wonderbaarlijke wijze, op voorspraak van de Stichter van het Opus Dei, de genezing had verkregen van hun zoontje dat de dood nabij was. De jongen was volledig genezen en studeerde thans aan het seminarie.

E.B., Wenen, Oostenrijk, 30-VI-1993

VERKOOP AUTO

Onze zoon wilde zijn auto verkopen omdat hij een auto van de zaak kreeg.

Hij plaatste een advertentie in de krant en er belde iemand op die woensdag morgen om elf uur zou komen. Onze zoon was die dag vrij ; z'n vader werd 60 jaar. Wij hadden bezoek en onze zoon regelde de verkoop van z'n auto alléén, in de keuken! Na een uur was de zaak rond en onze zoon gaf de auto en alle papieren mee aan de koper. Er was een koop contract en een kopie van de pas en rijbewijs van de koper, en de afspraak dat hij morgen zou komen betalen! "Dus niet"!! We konden pas na 8 dagen aangiften doen bij de politie, door dat koop contract, en wij werden wanhopig, want de politie kende de man goed. We waren het 12de slachtoffer in korte tijd. Ik ben gaan bidden tot de zalige Josemaría en bleef vertrouwen. Ik heb van alles ondernomen en uiteindelijk toch gewonnen voor onze zoon. De verzekering wilde eerst niet betalen maar we hebben daar toch nog een advocaat opgezet en die kreeg het bij de verzekering wel voor elkaar. Ik ben ervan overtuigd dat op voorspraak van de zalige Josemaría de zaak goed is afgelopen. Het ging om erg veel geld, onze zoon is zelf een goud eerlijke hardwerkende man ; die was er kapot van, maar had niet de kracht om te vechten voor zijn geld. Gelukkig kunnen we weer rustig slapen en hopen we dat we er allemaal van geleerd hebben.

A.M. Doesburg

GETROUWD

Mijn oudste zoon liep tegen de 50. Hij was niet getrouwd en wou wel graag, maar zei altijd, "ik kom niet veel huwbare meisjes meer tegen" en daarmee was het gesprek dan afgelopen.

Ik had er verdriet van, want voelde dat hij niet gelukkig was. Ik bad dus tot Zalige Josemaría. Hoe het allemaal verliep zal ik U besparen, maar toen hij 50 werd stond er een mooie pot bloemen bij hem op de tafel. De familie informeerde van wie heb je dat en toen kwam er de naam van zijn a.s. echtgenote. Om kort te zijn hij trouwde in september vorig jaar en dit jaar kwam er een flinke gezonde zoon.

Ik voel in dit alles een gebedsverhoring. Ik ben nu begonnen met weer en noveen om te verkrijgen dat het een echt katholiek gezin mag worden en dat ze hun zoon mogen leren bidden.

X.X., Nederland

IK HEB REEDS DRIE GUNSTEN ONTVANGEN

Enkele maanden geleden heb ik het Opus Dei leren kennen, via een collega op het werk, en ik ben het prentje gaan bidden. Sindsdien heb ik al drie gunsten met betrekking tot het werk van mijn twee kinderen ontvangen ; ik geloof vast, dat deze mij zijn verleend op voorspraak van de zalige Josemaría. Ik bid nu elke dag het prentje en ik heb met anderen over het Opus Dei gesproken in de hoop dat ook zij het prentje zullen gebruiken om te bidden voor de heiligverklaring van de zalige Josemaría.

Het bidden van het prentje is voor mij van grote dienst geweest om weer dagelijks te gaan bidden ; ik kan mij zelfs niet meer voorstellen, dat ik de dag zou afsluiten zonder het te bidden.

Ik ben erg dankbaar voor de gunsten die ik heb ontvangen en ik heb mij voorgenomen te blijven bidden.

T.M., Glasgow, Groot-Brittannië, 5-I-1994

EEN EXPERIMENT EN EEN GUNST

Mijn zoon had bloedkanker, het zogenaamde Syndroom van Wiscott Aldrich, en de doktoren zeiden, dat dit heel zeldzaam was en dat er geen genezing voor bestond. Zij beweerden dat de enige manier waarop ze hem misschien zouden kunnen genezen een nieuw experiment voor dit soort ziekte was. Het ging om een beenmergtransplantatie. Als die lukte, zou het kind verder geen problemen meer hebben; zo niet, dan zou het sterven. Maar als zij het experiment niet zouden wagen, zou het in ieder geval dood gaan.

Omdat het kind erg ziek was, besloten we het van tevoren, in hetzelfde ziekenhuis, te laten dopen. Zijn meter vertelde mij, dat zij in Rome was geweest en de doodskest van de zalige Josemaría Escrivá had aangeraakt ; zij had hem toen om het wonder gebeden mijn zoon Jorge te genezen, die vanaf zijn geboorte ziek was. Bij terugkeer uit Rome gaf zij mij een afbeelding van de zalige Josemaría, en die heb ik in de wieg van mijn zoontje in het ziekenhuis gelegd. Wij hebben negen dagen lang negen maal daags gebeden en hem gevraagd ons te helpen om iemand te vinden die beenmerg zou kunnen afstaan dat verenigbaar was met dat van mijn zoon ; en dank zij hem bleek het beenmerg van mijn dochter overeen te stemmen.

De doktoren hebben zodoende de operatie uitgevoerd en mijn zoon heeft die doorstaan. Hij kreeg echter daarna een complicatie met als gevolg een longontsteking. De medici dachten dat hij deze niet zou overleven, want hij was pas tien maanden oud, hij moest aan de beademingsapparatuur liggen en had bovendien nog een leverontsteking. Wij gingen weer bidden en tot verrassing van iedereen verbeterde zijn toestand na drie dagen.

Zijn gezondheid verbetert iedere dag. De doktoren zeggen, dat hij geen enkel teken van kanker vertoont, hoewel ze hem iedere drie maanden controleren. Op dit moment is hij één jaar en zeven maanden oud.

Voor mij heeft de zalige Josemaría een wonder bij mijn zoon verricht. Daarom schrijf ik om hiervoor te danken. Ik zal altijd voor u bidden.

O.T., Chicago, Verenigde Staten, 21-X-1993

HIJ HEEFT HET HUIS VERKREGEN

Omdat mijn echtgenoot, mijn kinderen en ik er financieel zeer slecht voor stonden en geen geld hadden om een huisje te krijgen om in te wonen, hebben we onze toevlucht genomen tot de Zalige, opdat hij ons zou helpen met een prijsje in de loterij. De zalige Josemaría liet niet op zich wachten, maar is ons al te hulp gekomen met de prijs én het huis.

Hierbij los ik mijn belofte in en stuur u bovendien een klein geschenk om het Opus Dei te steunen, dat zoveel goed gedaan heeft voor ons, die hiertoe onze toevlucht hebben gezocht.

R.Y. de A., Colombia, 12-VII-1994

HIJ ZEI HET GEBED OP « MET ZIJN ONVOLDOENDE GELOOF »

Al tien jaar lang ontving mijn broer niet meer de sacramenten. Ik heb hem vaak geholpen zijn instelling ten aanzien van zijn geestelijk leven te veranderen, maar onze gesprekken liepen altijd op ruzie uit...

Nadat hij zijn studie in de economische wetenschappen had afgemaakt, besloot hij zich in te schrijven in de Faculteit van Rechten, terwijl hij intussen een baan hoopte te vinden. Het universiteitsbestuur wees hem echter categorisch af vanwege het te grote aantal studenten. Hij ondernam verscheidene stappen, maar zonder succes.

Mismoedig kwam hij mij om hulp vragen. Samen begonnen we opnieuw met het vervullen van de formaliteiten. Het volkomen afwijzend antwoord van een van mijn kameraden, die we op het inschrijvingsbureau tegenkwamen, deed hem alle moed verliezen. Volgens hem was er niets meer aan te doen. Toen gaf ik hem een bidprentje van de zalige Josemaría en vroeg hem dagelijks het gebed op te zeggen. Hij nam het aan en glimlachend vertelde hij mij, dat hij het Onze Vader en Wees Gegroet niet meer kende, en dat hij bovendien niet voldoende geloof bezat om te bidden. Ik moest hem uitleggen, dat de zalige Josemaría dat allemaal wist en dat hij alleen maar eenvoudigweg "met zijn onvoldoende geloof" het gebed van het prentje hoefde op te zeggen.

De volgende ochtend ging ik alleen verder met het vervullen van de formaliteiten, na eerst een novene tot de zalige Josemaría gebeden te hebben. Toen ik op de universiteit kwam, trof ik daar een vriendin aan die mij aanhoorde en daarna naar een personeelslid van de administratie ging; en deze bracht snel de inschrijving voor mekaar!

Tegen het eind van de dag kreeg ik een telefoontje van mijn broer die mij vertelde, dat hij op de knieën tot de zalige Josemaría had gebeden en dat hij er zeker van was, dat alles in orde zou komen. Wat was hij blij, toen ik hem het nieuws mededeelde!

Toen ik hem de dag daarna ontmoette, vertelde hij me: « Die priester Josemaría heeft toch wel erg veel macht; vanaf nu zal ik niets meer doen zonder eerst tot hem gebeden te hebben. Kun je me niet wat meer over hem vertellen? En bovendien, liefste zusje, weet je wel, dat ik er in mijn eentje nooit in zal slagen in het gebed te volharden. Ik heb iemand nodig die me begeleidt: ik zou graag eens die priester ontmoeten, over wie je me een paar maanden geleden hebt verteld, opdat die me kan helpen in die taak van hernieuwde bekeering ». Mijn God! Ik kon het niet geloven! Ik benutte de gelegenheid om hem aan te moedigen de katechismus te gaan bestuderen. Op dit moment, waarop ik deze gunst van de zalige Josemaría opschrijf, heeft mijn broer een afspraak met een priester.

C.K., Abidjan, Ivoorkust, 14-IV-1994

DE DOKTER KON NIET BIJKOMEN VAN VERBAZING

In maart van dit jaar werd een heel mooi zusje geboren, hoewel twee maanden te vroeg. Veel details weet ik niet, alleen dat mijn moeder en de baby in gevaar verkeerden. De dokter verklaarde, dat een van de armen van het kind met het lichaam vergroeid was en vanwege het ontbreken van de bloedsomloop door koudvuur zou zijn aangetast. Wij schrokken. Mijn vier broers en zussen begonnen, samen met vader, in groot geloof tot de zalige Josemaría te bidden. Ik weet alleen, dat we veel gebeden hebben, vooral op de dag van de keizersnede.

Na veel gebed werd de baby geboren; ik zag dat de arm geheel in orde was en zich bewoog, en bovendien dat het een meisje was, zoals we gewent hadden. Moeder leek vermoeid, maar was verder helemaal goed. De dokter kon niet bijkomen van verbazing en zei, dat dit een uitzonderlijk geval was. Ons zusje was op wonderlijke wijze geboren. Wij zijn de zalige Josemaría uiterst dankbaar, dat hij bij God ten beste heeft willen spreken.

R.A., Ashiya, Japan, 20-XI-1993

HIJ WAS DIE ARME JONGEMAN, DIE HEM OM ETEN VROEG

Een bevriend priester gaf een bidprentje van de zalige Josemaría aan een slecht geklede jongeman, die hem altijd om eten vroeg, omdat hij zonder werk zat. « Bid tot hem en hij zal dat van het werk wel regelen ». Daarna zag hij hem niet meer. Een maand of wat later echter kreeg hij bezoek van een jongeman die er goed uitzag en die hem een gift kwam brengen. Hij herkende hem niet meteen: later bemerkte hij echter, dat het die arme jongen was die hem altijd om eten kwam vragen. Hij vertelde hem, dat hij gebeden had, een goede baan had gekregen en dat hij de parochie wilde steunen.

J.L.T., São Paulo, Brazilië, 27-II-1994

MET ZULKE ERNSTIGE DIAGNOSES...

Enkele maanden geleden ontdekte ik in mijn hals een bultje; toen ik me liet onderzoeken, stelden de doktoren een tumor in de halsslagader vast, die gevaarlijk zou kunnen zijn en daarom operatief verwijderd diende te worden.

Tijdens de onderzoeken voorafgaand aan de operatie ontdekten ze later ook nog enkele knobbeltjes in de schildklier; als verzwarende omstandigheid vertoonden deze bij het celkundig onderzoek sporen van kwaadaardigheid. Met zulke ernstige diagnoses beval ik mij vol devotie aan de zalige Josemaría Escrivá de Balaguer aan en ik bad tot hem in groot geloof het gebed van het prentje, dag na dag.

De operatie slaagde voortreffelijk en ook het herstel daarna was volgens de doktoren buitengewoon goed. Bovendien zijn er in de pathologische onderzoeken van de verwijderde tumoren geen tekenen van kwaadaardigheid aangetroffen. Daarom zou ik deze gunst gaarne gepubliceerd zien om de devotie tot de zalige Josemaría Escrivá de Balaguer te verbreiden, want hij spreekt voor ons bij God ten beste, wanneer we in geloof tot hem bidden.

R.F.G., Quito, Ecuador, 2-IX-1993

DANK

Met deze wil ik U melden de gunst die ik verkregen heb van de zalige Josemaría Escrivá, namelijk het volgende. Mijn schoonzoon geraakte in moeilijkheden op zijn werk; hij werd afgedankt en kreeg een schorsing erbovenop, en zo geraakte hij met vrouw en kinderen in financiële moeilijkheden. Daar ik al enkele jaren geabonneerd ben en het boekje met gebedsprentjes ontvang, deed ik een novene om de hulp in te roepen van de Zalige Josemaría Escrivá, met de belofte wanneer ik verhoord werd het kenbaar te maken.

En zie, na enkele dagen, kreeg hij terug een ander werk en zelfs nog beter en ook werd hij niet geschorst. Het kan niet anders, ik schrijf dit toe aan de hulp van de zalige Josemaría Escrivá, met mijn beste dank daarvoor.

J.L., België

De originele stukken van deze brieven, met naam en adres van de afzenders, bevinden zich in het archief van de Postulator voor het Heiligverklaringsproces.

Uitgegeven werken van Mgr Escrivá

- De Weg** « Mgr Escrivá heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie regelrecht uit zijn hart geput; de korte paragrafen, die samen *DE WEG* vormen gaan ook regelrecht naar het hart van de lezer (...). » (*L'Osservatore Romano* 24-3-1950). Het boek beleefde zijn eerste uitgaven in 1934 onder de titel *Consideraciones Espirituales* (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien is het aantal edities gestegen tot 293, in 41 talen, met een totale oplage van 3.949.178 exemplaren. Derde Nederlandstalige editie, 1989.
- De Heilige Rozenkrans** Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en zijn Moeder, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans. Ook van dit werk verscheen de eerste editie in 1934. Sindsdien zijn er 108 edities verschenen in 21 talen, met een oplage van 646.599 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1986.
- Gesprekken met Mgr Escrivá** Mgr Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen. De eerste editie is van 1968. Tot heden zijn er 53 edities in 9 talen gepubliceerd, met een oplage van 328.490 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1990.
- Als Christus nu langs komt** Het boek bevat 18 homilieën over de belangrijkste liturgische tijden en feesten, met theologische diepgang, maar ook duidelijk, eenvoudig en gericht op de praktijk van het christelijk leven. Inleiding van Mgr del Portillo, eerste Prelaat van het Opus Dei. De eerste editie is van maart 1973. Tot nu toe zijn er 74 edities in 12 talen verschenen, met in totaal 422.061 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978.
- Vrienden van God** Weer 18 homilieën zijn in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn vriendschappelijk gesprek met God. Het boek, dat evenals het hiervoor vermelde, in een heel persoonlijke en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Er bestaan thans 55 edities in 9 talen, 319.331 exemplaren in totaal. Voorzien van een inleiding van Mgr del Portillo. Eerste Nederlandstalige editie, 1994.
- La Abadesa de Las Huelgas** Diepgaande theologische en kerkrechtelijke studie vanuit de oorspronkelijke bronnen en stukken over het buitengewone geval van de bijna bisschoppelijke jurisdictie die de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos bezat. De eerste editie is van 1944, de tweede van 1974, de derde van 1988.
- De Kruisweg** Postuum werk van Mgr Escrivá, vrucht van zijn overweging van het lijden van de Heer. De eerste editie is in februari 1981 uitgekomen. Er verschenen 59 edities in 15 talen, met een totale oplage van 355.559 exemplaren. Tweede Nederlandstalige editie, 1991.
- De Voor** Postuum werk. « Zoals *De Weg* (...) is *De Voor* vrucht van het innerlijk leven van Mgr Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder » (uit het voorwoord van Mgr del Portillo). De eerste editie verscheen in oktober 1986. Tot heden zijn er 45 uitgaven in 11 talen verschenen, met een oplage van 347.794 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1990.
- Forja** Het laatste gepubliceerde postume werk, *Forja* (De Smidse), « is een vurig boek; lezing en meditatie ervan kan velen in de smidse van de goddelijke Liefde plaatsen en verlangen doen ontbranden naar heiligheid en apostolaat, want dat was de wens van Mgr Escrivá » (uit het voorwoord van Mgr del Portillo). De eerste editie verscheen in oktober 1987. Er zijn tot nu toe 32 edities in 10 talen uitgegeven, met een oplage van 335.951 exemplaren.
- De Liefde voor de Kerk** Verzameling van drie homilieën over de bovennatuurlijke zending van de Kerk, het priesterschap en de trouw van de christen aan de Bruid van Christus. De 13 uitgaven in 8 talen zorgden voor 39.137-exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1994.

Deze boeken zijn verkrijgbaar (ook in andere talen) via de boekhandel en bij :
 Boekhandel OCEAAN voor België : Tervurenlaan 139, B-1150 Brussel (02/732.35.32).
 Uitgever DE BOOG voor Nederland : Herenstraat 41-43, NL-3512 KB Utrecht.

GEBED

God, Gij hebt de zalige priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging in het beroep en in de dagelijkse plichten van de christen. Geef dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van de Kerk, de Paus en de zielen om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U ons de heiligverklaring van de zalige Josemaría te schenken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet. Eer aan de Vader.

MEDEDELINGEN

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die wij hebben ontvangen. Ze zijn een getuigenis van de devotie tot de zalige Josemaría Escrivá, op wiens voorspraak steeds meer mensen over de hele wereld zich in hun gebed tot God richten. Wegens plaatsgebrek kunnen wij hier slechts uittreksels uit enkele brieven geven, die belangrijke maar ook eenvoudige gebeurtenissen vertellen.

Wij uiten eveneens onze dankbaarheid – gezien de onmogelijkheid om het aan ieder persoonlijk te doen – voor alle giften, die ertoe bijdragen de kosten van uitgave en verspreiding van dit *Informatiebulletin* te dekken en de apostolische activiteiten te ondersteunen die uit de liefde van de zalige Escrivá voor de mensen ontsproten zijn.

Dit *Informatiebulletin* wordt gratis verspreid. Wie aan bovengenoemde doelen zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op :

- voor België : bankrekening 438-8079001-82 ten name van Informatiebulletin, Florida-laan 112, B-1180 Brussel.

- voor Nederland : Postbank 3740023 ten name van Hulpfonds Vice-Postulator van het Opus Dei, Corellistraat 20, 1077 HD Amsterdam.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit *Informatiebulletin* voor eigen gebruik te ontvangen.